

Søretssager, der dog ogsaa fordrer speciel Kundskab, den paakender gejstlige Sager, som man ogsaa skulde synes fordrer speciel Kundskab, skulde den saa ikke ogsaa kunne paakende som øverste Instans militære Sager? Der kan vistnok med Rette kun indvindes derimod, at Retten vil blive overbebyrdet. Men naar man vedtager det af Mindretallet stillede Ændringsforslag under Nr. 1, hvorved man tager alle de civile Sager bort fra Krigsretterne, ville de specielle Krigsretssager for grove militære Forbrydelser, der ville naa frem for Højesteret i Aarenes Løb, blive saa faa, at Tilvæksten i Arbejdsstoffet neppe vil mærkes i en for Højesteret generende Grad, og man vil dog altid saa have den Udvej at udnævne flere Højesteretsassessorer.

Jeg nævnede før Ændringsforslagene Nr. 8 og Nr. 10 som Forslag af den Natur, at det høje Ting kan vedtage dem uden i nogen Grad enten at gøre Brud paa det Maskineri, der ordnes her, eller at vidtløftiggøre det hele. Jeg har et lignende Forslag under Nr. 27, som tillader en Stabssergent at indtræde i en Overkrigsret, altsaa for det Tilfælde, at det høje Ting maatte forkaste Tanken om at gøre Højesteret til øverste Instans og tiltræde Flertallets Forslag om Overkrigsretten som øverste Appelret i den nuværende ændrede Skikkelse, hvorved der er lige mange civile og militære Dommere. Men hvis jeg skulde tiltræde den Ordning — det har jeg fra første Færd nævnt som en uafviselig Betingelse —, maatte det være paa det Vilkaar, at vi ikke lode alle de saakaldte Underklasser staa uden Repræsentation i Appelretten. I vore Stabssergenter have vi Toppen af Underofficerskorpset. Der er ingen, der tvivler om, at den Mand, som bliver udnævnt til Stabssergent, eller som maaske i en lang Aarrække har gjort Tjeneste som Stabssergent, kan sine militære Sager paa sine Fingre, er inde ikke blot i den daglige Tjeneste, men i alt, hvad der vedrører den militære Aand og Korpsaanden og den pædagogiske Del af Tjenesten, som de overordnede have at overtage under Rekrutopdragelsen osv. Livet paa Kasernen, alt, hvad der staar i Forbindelse med de værnepligtiges Oplæring og Pligter, kender en Stabssergent lige saa godt som den kommanderende General, ja, jeg kan vel sige, at der er ingen Grad indenfor Hæren, som kender det saa godt, som den gamle, veltjente Underofficer kender det. Ved ganske at udelade en Repræsentation for

Underofficererne i denne Appelret naa vi ikke noget som helst andet, end at Folketinget bidrager til at give den et, som Retten maaske selv vil sige, fint Præg, men det er en Bestræbelse, som aldeles ikke har nogen Hjemmel hverken i Nødvendighed eller i Fornuft og langt mindre i de Synsmaader, som til daglig herske i dette Ting. Jeg gad vide, om den højtærede Ordfører eller nogen paa Ordførens Side vil kunne nævne mig et eneste Argument imod at give en Stabssergent Sæde i Appelretten, overalt hvor en af Underklasserne staar som anklaget for Appelretten. Jeg længes efter at høre det, thi jeg tror det oprigtig talt ikke.

Jeg har nu omtalt 3 Forslag, om hvilke jeg loyalt kan sige det høje Ting, at deres Vedtagelse ikke vil berede nogen som helst Vanskelighed, vistnok ikke en Gang Klammeri med Udvalgets Flertal, for jeg tror, at Udvalgets Flertal i deres Hjerter ogsaa bifalder dem.

Vi komme saa til Ændringsforslaget under Nr. 28. Det er Udtryk for en Bestræbelse for at komme bort fra det, som er det farlige i Lovforslaget: at en Appelret, saaledes som Lovforslaget var affattet, kunde nedsættes med en bestemt Sag for Øje. Men da Udvalgets Flertal nu har foreslaaet, at Dommerne skulde udtages med lige mange civile og militære, og tilige, at de udvælges paa 4 Aar, er denne Fare i det væsentlige bortfalden. Det er derfor et af de Ændringsforslag, jeg lægger mindre Vægt paa, og om hvilket jeg derfor ikke vil anvende de samme eftertrykkelige Ord, som jeg i god Tro og med fuld Oprigtighed har anvendt om de andre Forslag.

Jeg har endnu kun tilbage at omtale Ændringsforslaget under Nr. 42 om Standretter. Jeg kan ikke tænke mig, at der nogen Sinde i vort Samfund skulde blive indført Standretter igen. Men skulde det ske, vilde det vistnok være rigtigt, at der eksisterede Regler for, hvad Standretter ere, og hvorledes man dermed har at forholde sig, og at de samme Regler, som her indføres for de ordinære Krigsretter, ogsaa bleve iagttagne under en Standret. Der kan være Tilfælde, hvor en Standret i Krigstilfælde i Virkeligheden ikke er andet end det rene Nødværg. Jeg sætter, at der i en Skanse bliver Mytteri, Folkene storme sammen om Kaptajnen for at tvinge ham til at overgive Skansen, og saa skyder han en af dem ned. Her holder han i Virkeligheden Standret; det er maaske hans Pligt at gøre det. Den Slags Ting